

☆ EEN HEEL NORMAAL MEISJE ☆

‘Minnie, pas op! Er komt een reuzeninktvis op je af!’

‘Wat?’

Minnie keek over haar schouder om te zien wie haar had geroepen, maar het water was zo troebel dat ze niets kon zien. Om haar heen dwarrelden kleine luchtbelletjes naar de oppervlakte. Ze trappelde met haar voeten en probeerde nog sneller te zwemmen. Ze zwom nu al een halfuur, maar ze had de schatkist op de bodem van de oceaan nog steeds niet gevonden.

Ineens stond haar hart even stil. Ze vergat haar armen en benen te bewegen, waardoor ze roerloos in het water bleef hangen.

Ze had geen zuurstofflessen om.

En ze droeg geen duikbril en snorkel.

Ze was meters diep in de oceaan... En ze kon niet ademen. *Wat nu?*

Paniekerig keek ze omhoog. Niets dan een zwarte leegte. De oppervlakte leek wel een miljoen kilometer ver weg. Dat ging ze nooit halen.

Toen voelde ze iets langs haar voeten strijken. *Wat was dat?*

Ze knipperde een paar keer met haar ogen, maar het hielp niet. Ze kon niets zien.

Toen voelde ze het weer. Iets langs, iets glibberigs, iets glads... Het streek langs haar voeten, langs haar benen, ze voelde het op haar hand, om haar pols...

En toen zag ze wat het was. Een oog zo groot als een voetbal gleed langs haar gezicht, gevolgd door acht slijmerige tentakels die alle kanten tegelijk op leken te gaan.

Minnie trapte zo hard als ze kon. Ze probeerde omhoog te zwemmen, weg te komen, ze had bijna geen adem meer en ze moest nu naar boven, want anders...

Maar de tentakels kronkelden zich om haar polsen en haar enkels. Langzaam maar zeker werd het steeds donkerder. En zwaarder. En langzamer. En...

Toen schrok Minnie wakker.

Ze knipperde met haar ogen. Langzaam zag ze haar slaapkamer om zich heen verschijnen. Het was nog donker, maar ze herkende de hoge spijlen van het voeteneinde van haar bed, met daarachter de grote, ovale spiegel op pootjes die ze vorige week voor haar twaalfde verjaardag had gekregen.

Ze haalde diep adem. *Het was maar een droom.* Opluchting golfde door haar heen.

Snel sprong ze uit bed. Ze trok een broek en een shirtje uit haar kledingkast en liep naar de badkamer. Ze gooide een plens water in haar gezicht – weg droom! – deed haar blonde haren in een paardenstaart en keek de blauwe ogen van haar spiegelbeeld net iets langer aan dan anders.

‘Morgen is de dag van de spreekbeurt,’ fluisterde ze tegen zichzelf. ‘Vandaag hoef je nog even niets te doen.’

De spreekbeurt was misschien wel de laatste grote opdracht die Minnie nog op de basisschool moest doen, maar ze zag er al tijden tegen op. Over anderhalve week zou het zomervakantie zijn en daarna ging iedereen naar de middelbare school. Ze deden al bijna een maand heel weinig op school. Ze hoefden niet meer te rekenen en hadden het vooral over Griekenland, want daar ging hun meester, meneer William, in de zomervakantie naartoe.

Toen ze naar beneden liep, hoorde ze stemmen uit de woonkamer ko-

men. Ze hoorde haar ouders praten, maar ze herkende ook de stem van haar tante Linda. Luid en duidelijk. Wat kwam zij doen, zo vroeg in de ochtend?

‘Echt heel zorgwekkend,’ hoorde Minnie tante Linda zeggen. Ze ging zo geruisloos mogelijk naast de deur van de woonkamer zitten, met haar oor ertegenaan. ‘Het was zelfs op het nieuws. Het schijnt nu al drie dagen zo te zijn. Drie dagen! Dat is toch ongelofelijk?’

Minnie fronste haar wenkbrauwen. Waar ging dit over? Tante Linda was altijd als eerste op de hoogte van alle roddels in de buurt, dus ze had vast weer een nieuwtje te vertellen.

‘Misschien heeft-ie het gewoon nodig,’ bromde Minnies vader. ‘Ik heb ook weleens twee dagen aan een stuk in bed gelegen, hoor. Daarna was ik weer zo fris als een hoentje.’

‘Ja, maar dit is anders, Bram,’ kakelde tante Linda. ‘Ongehoord. Gevaarlijk zelfs, misschien. Afijn, ik wilde het maar even delen... Voor Minnie, snap je. Ze is net zo oud als die jongen. Hoe is het met haar?’

‘Prima, hoor,’ antwoordde Minnies moeder. ‘Niets aan de hand, geen rare fratsen. Je kent Minnie. Ze is echt een heel normaal meisje.’

Minnie rolde met haar ogen. Ze was twaalf jaar geleden bijna drie maanden te vroeg geboren en ze was toen zó klein geweest dat haar ouders haar Minnie hadden genoemd. Het was een wonder dat ze haar vroege geboorte had overleefd. Haar ouders vertelden dan ook graag aan iedereen die het maar horen wilde dat ze zo blij waren dat Minnie zo *normaal* was. Ze haalde goede cijfers op school, al was ze niet de beste. Ze ging goed om met iedereen in de klas, al was ze niet de populairste. En tijdens gym werd ze nooit als laatste gekozen, maar ook nooit als eerste. Ze was dus inderdaad heel *normaal* – een beetje té normaal, als je het Minnie zou vragen. Ze zou wel willen ruilen met Alicia, die altijd de mooiste kleding aanhad,

met Sanne, die zo goed kon zingen of met Erik, die een wekelijkse vlog maakte die veel kinderen bekeken.

‘O, nou. Gelukkig maar,’ zei tante Linda. ‘Jullie moeten toch een beetje extra uitkijken met Minnie. Ze was toen zo klein. Zo kwetsbaar. Je weet immers maar nooit. Goed, dan stap ik maar eens op. Sorry dat ik jullie heb lastiggevallen. Ik wilde jullie alleen maar even waarschuwen. Houd een oogje op haar. Nou, dag.’

Pas toen tante Linda via de achterdeur was weggegaan, liep Minnie de woonkamer in. De keukentafel was al gedekt, haar moeder haalde net boterhammen uit het rooster. Het rook lekker, alsof het al weekend was.

‘Goedemorgen, Minnie,’ zei haar moeder. Ze had een lichte bloos op haar wangen, alsof ze zich betrappt voelde. ‘Wat zie je bleek. Heb je wel goed geslapen?’

‘Ja, hoor.’

‘Heb je weer gedroomd?’ Haar moeder hield haar hoofd een beetje schuin, alsof ze naar een gewond eendje keek.

Minnie knikte. ‘Ik moest in de oceaan op zoek naar een schatkist, maar ineens bedacht ik me dat ik onder water helemaal niet kon ademen. En toen kwam er een reuzeninktvis en die...’

‘Een reuzeninktvis?’ Minnies vader keek haar met opgetrokken wenkbrauwen over zijn krant heen aan. ‘Die kom je niet zomaar tegen als je aan het zwemmen bent.’

‘Weet ik,’ zei ze aarzelend. ‘Maar ik zag zijn oog, dat was echt heel groot, en zijn tentakels.’

‘Reuzeninktvis worden zelden gezien in de oceaan. Die komen heus niet zo hoog in het water als jij.’ Haar vader sloeg ritselend een krantenpagina om.

‘Nou, in mijn droom dus wel.’

‘Een droom is maar een droom, Minnie. Het is niet echt.’ Hij lachte.

‘Ja, je hebt gelijk. Het was ook maar een droom.’

Haar vader knikte zonder zijn ogen van de krant af te wenden.

‘Waarom was tante Linda er net?’ vroeg Minnie.

Ineens leek het alsof de tijd een seconde stilstond. Haar moeder bevroor in de keuken – haar handen zweefden boven de waterkoker – en haar vader keek met een ruk op. Hij sloeg de krant dicht en staaarde naar Minnie, alsof hij probeerde iets in haar ogen te lezen. Pas na een tijdje knipperde hij weer.

‘Tante Linda?’ Zijn stem klonk geforceerd verbaasd, alsof hij niet wist over wie ze het had.

‘Ja. Ik hoorde haar net praten. Ze had het over iets gevaarlijks. Iets met drie dagen, of zo.’

Haar ouders wisselden een bezorgde blik.

‘Nee, niks.’ Haar moeders stem was ineens een octaaf hoger dan normaal. ‘Gewoon een roddel.’

‘Over wie dan?’

‘Niemand,’ zei haar vader.

‘De hond,’ zei haar moeder.

‘Eh, ja, de hond.’ Minnies vader sloeg de krant luidruchtig weer open en verschool zijn gezicht erachter.

‘De hond van tante Linda is weer ziek,’ legde haar moeder uit, haar stem net wat harder om boven het kletterende kraanwater uit te komen. ‘Al drie dagen.’

Het voorhoofd van haar vader – dat nog net boven de krant uitstak – kleurde rood. Haar moeder knikte verwoed naar Minnie, alsof ze het zo sneller zou geloven. Waarom deden ze zo geheimzinnig?

Haar moeder klapte de waterkoker dicht en zette hem aan. ‘Zeg, ben je eigenlijk klaar voor je spreekbeurt?’

De spreekbeurt. In één klap vervaagden de reuzeninktvis en de woorden van tante Linda. Morgen was haar spreekbeurt. En ze was nu al zenuwachtig.

De hele schooldag had Minnie kriebels. Ze kon eigenlijk nergens meer aan denken, behalve aan morgen.

Bijna iedereen in haar klas was al aan de beurt geweest. Minnie moest als laatste, wat wel vaker voorkwam met haar achternaam: Westerland. Dat maakte het er niet gemakkelijker op om een origineel onderwerp te bedenken, want ongeveer alles was al voorbijgekomen. Zo had Alicia het gehad over tsunami's, vertelde Erik over het gezonken schip de Titanic en ging de spreekbeurt van Minnies beste vriendin Benthe over mummies. Ze had niet zo'n hoog cijfer gekregen omdat ze in geuren en kleuren had beschreven hoe de Egyptenaren de hersenen van de dode met een haak via de neus verwijderden. Daardoor was Erik niet lekker geworden en had hij in de klas overgegeven. Toch was Benthe best trots op haar spreekbeurt. 'Zo gebeurt er tenminste nog eens iets,' had ze glunderend gezegd toen iedereen vijf minuten naar buiten moest zodat het klaslokaal schoongemaakt kon worden.

'Waar gaat jouw spreekbeurt eigenlijk over?' vroeg Benthe in de pauze. Ze zaten op een bankje op het schoolplein en keken naar een paar klasgenoten die aan het voetballen waren.

Minnie had het onderwerp van haar spreekbeurt in de afgelopen weken al drie keer veranderd, maar inmiddels wist ze zeker waarover ze wilde vertellen: dromen.

'Over toekomstdromen?' vroeg Benthe geïnteresseerd. 'Mijn toekomstdroom is chirurg worden.'

'Nee, ik bedoel geen toekomstdromen,' zei Minnie. 'Ik bedoel dromen die je 's nachts hebt.'

Benthe keek verward. ‘s Nachts? Dan slaap ik. O, die dromen! Oké, ik snap het. Maar eigenlijk droom ik nooit.’

‘Echt helemaal nooit?’ Minnie kon zich elke ochtend bij het wakker worden wel één of twee dromen herinneren. Net zoals de droom over de reuzeninktvis. Later op de dag werd het steeds moeilijker om zich te herinneren wat ze had gedroomd. Maar als ze ’s avonds naar bed ging, kwamen haar dromen van de vorige nachten weer bovendrijven. Een hele nacht slapen zonder iets te dromen leek haar maar saai.

‘Maar je kunt je toch vast wel één droom herinneren? Of een nachtmerrie?’ vroeg Minnie.

Benthe keek peinzend naar haar voeten en schudde haar hoofd. ‘Nee, ik droom gewoon niet. Niet iedereen is zoals jij. En ik zou ook niet weten wat je over dromen moet vertellen.’

‘Er is heel veel over dromen te vertellen,’ zei Minnie. ‘Waarom we dromen, bijvoorbeeld. En wat dromen betekenen. Wist je bijvoorbeeld dat als je droomt dat al je tanden eruit vallen, dat betekent dat je ergens onzeker over bent? En als je droomt dat je vliegt, heb je juist het gevoel dat je alles onder controle hebt.’

‘Maar dat is toch niet bewezen?’ zei Benthe. Ze pakte haar telefoon. ‘Eens kijken wat ik op internet kan vinden over dromen.’ Ping! ‘O, een appje. Wacht even, hoor.’

‘Minnie!’ Meneer William stond op het schoolplein en wenkte haar. ‘Minnie, kom je even mee? Ik wil nog iets met je bespreken.’

Benthe trok haar wenkbrauwen vragend naar Minnie op, maar dook daarna weer in haar telefoon. Minnie stond op en volgde meneer William naar binnen. In het klaslokaal ging hij achter zijn bureau zitten. Dat lag vol met stapels papier, versleten boeken en lege Twix-wikkels (zijn favoriete reep, waar hij regelmatig de hele klas op trakteerde – waarschijnlijk

zodat hij zelf ook zonder schaamte een Twix kon eten onder schooltijd).

‘Hoi Minnie.’

Minnie glimlachte. ‘Hoi.’

Meneer William was de populairste meester op school. Iedereen keek altijd uit naar groep acht, omdat je dan meneer William had. Dat was niet alleen omdat hij vaak Twix uitdeelde aan de klas (al was dat een belangrijke reden), maar ook omdat hij veel wist en vaak leuke verhalen over de lesstof vertelde. Ook liet hij leerlingen de gekste dingen doen in de les. Zo had hij de klas pas geleerd hoe geluidsgolven voorwerpen kunnen laten bewegen. Hij had overal schalen met rijst neergezet, waarover plasticfolie was gespannen. Daarna had hij vier grote stereoboxen naar het klaslokaal gesleept en keiharde muziek afgespeeld. Minnies klas vond het fantastisch, maar de schooldirecteur was met een knalrood gezicht en een dodelijke blik het lokaal binnengestormd.

‘Morgen is je spreekbeurt, maar ik heb het onderwerp nog niet geselecteerd. Weet je inmiddels waarover je ons morgen gaat vertellen?’

Minnie knikte. ‘Mijn spreekbeurt gaat over dromen.’

De glimlach van meneer William verdween. Hij stond abrupt op; zijn stoel viel achterover op de grond.

‘Je wilt je spreekbeurt houden over... dromen?’ Hij sprak het laatste woord uit alsof het iets heel vies was. In zijn stem hoorde Minnie ongelof, alsof ze net had gezegd dat het haar wel leuk leek om een spreekbeurt te houden over de verschillende soorten poep in het dierenrijk, of over haar vakantie op de maan of zo.

‘Eh... ja,’ zei Minnie. Misschien was het toch niet zo’n goed idee...

Meneer William begon te ijsberen door het lokaal, van het schoolbord naar de ramen aan de achterkant en weer terug. Hij had, zoals altijd, een keurig pak aan, met een geruite broek en een bijpassend gilet over een

wit overhemd, maar nu peuterde hij de knoopjes van het giletje los, rolde zijn mouwen op zodat zijn gebruinde huid tevoorschijn kwam en streek zo vaak door zijn gitzwarte haar dat het rechtop bleef staan. Uiteindelijk pakte hij twee stoelen achter hun tafeltjes vandaan en zette ze naast zijn bureau. Zelf ging hij op de ene stoel zitten en hij klopte lichtjes op de andere stoel, als uitnodiging voor Minnie.

Meneer William hield zijn vingertoppen tegen elkaar. Zijn rechtervoet leunde op zijn linkerknie en wipte nerveus op en neer. Normaal keek hij altijd vriendelijk, maar daar was nu niets van te zien. Hij trok een beetje met zijn mondhoeken, alsof hij geen energie had ze nog omhoog te houden.

‘Zo zo, een spreekbeurt over dromen... Wat weet jij over dromen, Minnie Westerland?’

Minnie wist even niet wat ze moest zeggen, al kon ze wel tien antwoorden bedenken. Wat gek dat meneer William haar bij haar hele naam had genoemd.

‘Ik weet dat er heel veel verschillende soorten dromen zijn,’ zei ze na een korte stilte. ‘Mm, ja, zeker, zeker. Veel verschillende soorten, heel veel.’

Minnie knikte ongemakkelijk.

‘Droom je elke nacht, Minnie?’

‘Ja.’

‘Kun je elke ochtend je dromen onthouden?’

‘Ja.’

Het leek of meneer William wat bleek begon te zien, maar misschien vergiste Minnie zich. Toen boog hij zich plotseling naar Minnie toe en keek haar doordringend aan. Voor het eerst viel het haar op dat zijn ogen van een heel donker- en tegelijkertijd lichtblauw waren, met zwarte vlekjes erin.

‘Weet je nog wat je een week geleden hebt gedroomd?’ vroeg meneer William.

Minnie deed haar best om na te denken. Ze wist het vast nog wel. Iets over een hoge berg? Was dat het?

Het gezicht van meneer William was nu zo dichtbij dat ze zijn adem kon ruiken. Ze werd een beetje zenuwachtig. Ze kon niet meer goed nadenken en wenste dat ze in een grote luchtbel het raam uit kon vliegen. Even deed ze haar ogen dicht, maar toen ze ze weer opendeed, zag ze nog steeds de ogen van meneer William, die haar onderzoekend aankeken.

‘Nee, dat weet ik niet meer. Ik weet vaak alleen nog mijn droom van de vorige nacht.’ Minnie voelde dat haar wangen rood werden. Waarom vroeg hij dit allemaal?

Meneer William stond op. Hij gooide de Twix-wikkels weg en begon de boeken op zijn bureau op te stapelen.

Minnie bleef aarzelend zitten.

‘Goed, Minnie,’ zei meneer William. ‘Ik kan niet wachten tot morgen.’

Die avond kon Minnie het gekke gesprek maar niet uit haar hoofd krijgen. Waarom had meneer William zo vreemd op haar voorstel gereageerd? Had hij soms een hekel aan dromen? Of aan haar? Of allebei? Ze zag nu nog erger tegen haar spreekbeurt op dan ooit.

‘Ik weet zeker dat meneer William wel weer bijdraait,’ zei haar moeder tijdens het avondeten, nadat Minnie over haar onderwerp had verteld. ‘Zelfs mannen zoals hij hebben soms een mindere dag.’

Minnies vader trok een wenkbrauw omhoog. ‘Zélf s mannen zoals hij?’

Terwijl Minnie een hap boerenkool nam, zag ze dat de wangen van haar moeder verkleurden.

‘Ja, nou, je kunt niet elke dag in topvorm zijn, bedoel ik. Hoe dan ook, je haalt vast een heel redelijk cijfer voor je spreekbeurt.’

Redelijk. Het voelde als een zwaardsteek in Minnies buik.

‘Ja,’ vulde haar vader aan, ‘het is misschien niet je sterkste punt, maar een voldoende is genoeg.’

‘Hmm.’ Minnie moest het vragen.

‘Wat is eigenlijk wel mijn sterke punt, volgens jullie?’

Ze keek haar ouders verwachtingsvol aan. Haar moeder nam toevallig net op dat moment een flinke slok water, terwijl haar vader heel lang kauwde op een klein stukje aardappel.

‘Maar je kunt alles toch best aardig?’ zei haar moeder uiteindelijk.

Best aardig.

‘Je staat gemiddeld een zeven! Er is toch niets waar je slecht in bent?’

‘Oké, maar wat vinden jullie mijn allersterkste punt? Ik bedoel, ik ga straks naar de middelbare school en dan moet ik al snel vakken gaan kiezen. Denken jullie dat ik beter talen kan kiezen of juist rekenen? Of vinden jullie dat ik juist goed kan schilderen, of zingen, of sporten? Benthe weet het al precies. Ik weet het niet, dus ik vraag het jullie maar. Waar ben ik écht goed in?’

Haar vader stond op en gaf haar een aai over haar bol. ‘Ik denk dat je de allerbeste dochter bent.’

Minnie forceerde een glimlach. Als haar ouders al niet konden bedenken waar ze goed in was... Hoe kon ze het dan zelf weten?

Na het eten keken ze samen naar het journaal. Ergens in Amerika was een olifant losgebroken uit de dierentuin.

‘Levensgevaarlijk,’ zei haar vader hoofdschuddend.

‘Het moet niet gekker worden,’ zei haar moeder.

De nieuwslezer ging verder met het volgende onderwerp. ‘Slaaptekort kan tot een hoop problemen leiden. Maar is er ook zoiets als te veel slaap? Het lijkt erop van wel. Twee dorpen in het zuiden van het land hebben gevallen gemeld van kinderen die...’

Ineens ging de televisie uit.

‘Bedtijd,’ zei haar moeder abrupt. Ze legde de afstandsbediening weer op tafel en trok Minnie aan haar arm omhoog.

‘Maar... het is nog maar acht uur!’

‘Je moet goed slapen voor je spreekbeurt, Minnie. Zonder een goede nacht slaap wordt het natuurlijk niets.’

‘Jullie willen toch altijd dat ik naar het journaal kijk?’ zei Minnie verontwaardigd. ‘Waarom zet je het dan af? Ik hoorde niet eens waar het over ging. Wat is er met die kinderen aan de hand?’

‘Naar boven, Minnie. En wel nu!’ Haar moeders stem klonk schel. ‘En laat je telefoon maar hier, zodat je je helemaal op je spreekbeurt kunt concentreren.’

Met tegenzin liet Minnie haar telefoon achter en ze liep naar boven. Waarom mocht ze het nieuws niet zien? Ging het vanochtend met tante Linda ook niet over zoiets?

Ze had er een hekel aan als haar ouders haar niet alles vertelden. Ze ging bijna naar de middelbare school! Ze konden haar heus wel serieus nemen.

Ze oefende haar spreekbeurt nog drie keer voor de spiegel. Daarna kroop ze in bed.

’s Nachts droomde ze over meneer William, die in een zee van koekjes dook. Hij zwom op zijn rug en vroeg aan Minnie of ze nog wist wat ze had gedroomd op de derde maandag van september toen ze vier was. Het was een beetje eng, en de ogen van meneer William waren nog blauwer dan normaal.

Totaal bezweet schrok Minnie de volgende dag wakker.

Het was zover. De dag van haar spreekbeurt.